

מסכת נדה

פרק ז'

א. גם הנקה ובשר הפת, מטמאין להין ומטמאין יבשין. אבל הזוב והגיע וברק ופערץ והגבלה והשבבת ערע, מטמאין להין ואין מטמאין יבשין. ואם יכולין להשרות ולהזר לכמהות שעון, מטמאין להין ומטמאין יבשין. וכמה היא שרייתן. בפושרים, מעט לעת. רבי יוסי אומר, בשר הפת יבש ואין יכול להשרות ולהזר לכמהות שעה, טהור:

ב. פערץ שנמצא בUMB, מטמא למפרע, עד שיאמר בדקתי את הUMB זהה ולא היה בו פערץ, או עד שעה כבוד. וכן כתם שנמצא בחלוקת, מטמא למפרע, עד שיאמר בדקתי את חילוק זהה ולא היה בו כתם, או עד שעה הכבוס. ומטמא בין לח בין יבש. רבי שמעון אומר, היבש מטמא למפרע, והלח אינו מטמא אלא עד שעה שהוא יכול להזר ולחיות לה:

ג. כל הכתמים הכאים מראם, טהורין. רביה יהודה מטמא, מפני שהם גרים וטועין. הכאינו מבין הגויים, טהורין. מבין ישראל ומבין הכהנים, רביה מאיר מטמא. וחכמים מטהרין, מפני שאין להם עליות כהנויות:

ד. כל הכתמים הנמצאים בכל מקום, טהורין, חוץ מן הנמצאים בתקדים ובסבוכות בית הטמאות. בית הטמאות של כותמים מטהראיין באך, מפני שאין להם קוביין שם אחר הנפלים. רביה יהודה אומר, לא קיוו קוביין אלא משלייכין, ותיה גורףן:

ה. נאמנים לומר, קברנו שם אחר הנפלים, או, לא קברנו. נאמנים לומר על הבהמה אם בכלה, אם לא בכלה. נאמנים על ציון קברות, ואין נאמנים לא על הפקכות ולא על הפרעות ולא על בית הפרס. זה הכלל, דבר שישודים בו, אין נאמנים עליו: